

Proročko djelovanje u presudnim trenucima

“Ništa ne čini Jahve Gospod a da osnove svoje ne otkrije slugama svojim prorocima.” (Amos 3,7)

Biblijski tekstovi: 2 Petrova 2,5; Suci 4,4-16; 1. o kraljevima 18,21.38.39; Izaija 59,1-4; Nehemija 9,30; Otkrivenje 1,1-3.

Još od pada u grijeh, ljudska bića radije biraju kratkotrajan užitak grijeha umjesto vječnog života u Isusu. Bog je svjestan te žalosne istine i voli nas usprkos tome, i radi na našem spasenju bez obzira na sve.

Zbog toga je Bog u prijelomnim trenucima povijesti na dojmljiv način putem proročke službe djelovao u korist svojeg naroda. Međutim, kada Njegovi naponi višeput naiđu na odbijanje, On upozorava na sud.

Preko svojih proroka Bog uvijek najavljuje svoja djela prije nego što ih učini (Amos 3,7). Ako se narod pokaje, On je odmah spreman oprostiti.

I danas On komunicira s nama na isti način. Prema tome, sasvim je logično da će Bog govoriti svojem narodu u posljednjim danima planeta Zemlje, kao što je to činio i u prošlim vjekovima.

Tijekom ovoga tjedna osvrnut ćemo se na presudne trenutke u povijesti spasenja, kada je Bog koristio proroke da bi svoju volju jasno predočio svojem narodu i okolnom svijetu. Istražit ćemo također i ulogu nadahnute službe Ellen G. White u ključnim trenucima za rast i napredovanje adventnog pokreta.

OIKOS: Ovog tjedna čitamo iz knjige Ellen G. White, *Isusov život, Znaci vremena*, 2023., stranice 686—691.

UPOZORENJE NA KATASTROFU

Bog želi spasiti čovječanstvo. Čak i nakon pada, On je nastojao uspostaviti odnos s Adamom i Evom, i zemaljski stanovnici jedno su vrijeme prizivali "ime Jahvino" (Postanak 4,26). Ali kako su naraštaji prolazili, broj onih koji su hodali s Bogom sve se više smanjivao. A oni koji su nastavili slijediti Boga svjedočili su o Njegovoj dobroti, osuđivali grijehе ljudi u svojem okruženju i upozoravali na posljedice njihovih postupaka.

Do Noinog vremena, međutim, stanovnici Zemlje su već bili toliko zli da ih je Bog odlučio uništiti (Postanak 6,5-7). Noa, glasnik pravednosti (2. Petrova 2,5), nesumnjivo je upozoravao na predstojeće uništenje sve koji su htjeli slušati. Bog je dao Noi i upute za gradnju korablje za sve koji budu htjeli poslušati njegovo upozorenje i pokajati se.

Pročitajte Hebrejima 11,7; 2. Petrova 2,5; Postanak 6,9. U kojem je smislu Noa bio "glasnik pravednosti"?

.....

.....

.....

Potop je bio prijelomni trenutak u ljudskoj povijesti, a izvještaj o njemu javlja se višeput i u Starom i u Novom zavjetu, kao primjer dubine ljudske izopačenosti i visine Božje čudesne milosti. Božja pravednost ogleda se u Njegovom sudu protiv grešnih stvorenja i u Njegovom izbavljenju svih onih koji prihvaćaju spasenje.

"Usred sveopće pokvarenosti Matušalah, Noa i mnogi drugi nastojali su sačuvati znanje o istinskom Bogu i zadržati plimu moralne pokvarenosti. Sto dvadeset godina prije potopa Gospodin je uz pomoć svetih anđela Noi objavio svoju namjeru i naredio mu da izgradi lađu. Dok je gradio lađu, on je trebao propovijedati da će Bog vodom poplaviti Zemlju i uništiti bezbožnike. Oni koji povjeruju ovoj vijesti i pripreme se za taj događaj pokajanjem i promjenom života, trebali su primiti oprost i izbavljenje." (Ellen G. White, *Patrijarsi i proroci*, str. 68; u izvorniku 92)

Bog nije samo izvijestio Nou o potopu i spasio one koji su bili u korablji, već je uspostavio i Savez s Noom i svim stvorenjima, obećavši da nikad više neće uništiti svijet vodom (Postanak 9,8-17). Svaka duga sadrži obećanje i nadu u izbavljenje.

Kada sljedeći put vidite dugu, sjetite se obećanja koje ona nosi sa sobom. Zašto bi vam to trebalo pružiti utjehu, imajući u vidu da Bog drži svoja obećanja?

MAJKA U IZRAELU

Nakon oslobođenja Izraelaca iz egipatskog ropstva, Bog im je dao Kanaan. Obećao je da će ih izobilno blagosloviti ako budu slijedili Njegove zakone i zapovijedi. Također ih je upozorio da bi kršenje Saveza dovelo do patnji i uništenja (Ponovljeni zakon 27—30). Međutim, nakon Jošuuine smrti Izraelci su se odvratili od držanja Saveza. Zatim su ih susjedni narodi počeli tlačiti, i oni su zavapili k Bogu. U odgovoru na to, "Jahve stade podizati suce, da ih izbavljaju iz ruku onih koji su ih pljačkali" (Suci 2,16). On je slao i proroke koji su pozivali Izraelce da obnove Savez s Bogom i snažili ih u borbi protiv njihovih tlačitelja.

Pročitajte Suci 4,4-16; 5,1-5. Što je Debora učinila za Izrael?

.....

.....

.....

.....

Debora je odigrala ključnu proročku ulogu u prenošenju Božje poruke Izraelu i Baraku, zapovjedniku naroda, kad je okupljao vojsku. Upravo je Debora dala Baraku znak da započne bitku rekavši: "Ustani, evo dana kada će Jahve predati Siseru u tvoje ruke! Sam Jahve ide pred tobom!" (Suci 4,14)

Kao sutkinja u Izraelu, Debora je bila ključna osoba. Njezino vodstvo i njezina vjera u Božje obećanje o pobjedi osnažilo je Izraelce u borbi protiv neprijatelja. Barakova vještina kao ratnog zapovjednika i njegova spremnost da i protiv svoje volje predvodi izraelsku vojsku također su bili važni, ali to nije bilo ono što im je donijelo pobjedu.

To je možda najvažnija poruka izvještaja o proročici Debori i ratniku Baraku. Usred proslave neočekivane pobjede, dvoje najvažnijih ljudi u Izraelu — sutkinja i pobjedonosni vojskovođa — predvodili su zajednicu u proslavljanju Boga. Takva je narav pravog duhovnog vodstva.

Deborina proročka služba svjedoči o Božjoj vjernosti u vremenima nevolje i tlačenja. Kada joj je Bog dao poruku za Baraka, ona nije preispitala izvodljivost okupljanja dovoljnog broja vojnika, niti je ulazila u raspravu o tome jesu li Izraelci preslabi da bi pobijedili. Umjesto toga, prenijela je poruku s velikom vjerom i ohrabrila Baraka da ostavi po strani svoje sumnje i osloni se na Božju providnost.

Kako možemo vjerovati Bogu čak i onda kada u danom trenutku stvari ne izgledaju baš obećavajuće?

POZIV NA POKAJANJE

Pročitajte Suci 2,16-19. Kakvo je ponašanje ovdje opisano?

.....

.....

.....

S izraelskim zahtjevom za kraljem (1. Samuelova 8) i ključnim prelaskom na vladavinu kraljeva, vrijeme sudaca je završilo. Međutim, ta promjena je donijela još veću potrebu za prorocima koji bi savjetovali, ispravljali i ukoravali kralja, narodne vođe i sam narod.

Tijekom vladavine Ahaba, Bog je poslao Iliju s porukom o sudu: neće biti kiše jer je Izrael sagriješio, "jer ste napustili zapovijedi Gospodnje, a ti ideš za baalima" (1. o kraljevima 18,18 — Varaždinska Biblija). Umjesto da se pokaje, Ahab je nastojao uhvatiti Iliju i ubiti ga, ali Bog je zaštitio svojeg slugu (1. o kraljevima 18,10-12). Kada se u trećoj godini suše i gladi Ilija konačno sreo s kraljem, Ahab je njega optužio za sušu (1. o kraljevima 18,17)!

Tada je Ilija sazvao sav Izrael radi konačnog obračuna između Boga i Baalovih proroka (1. o kraljevima 18,19).

Pročitajte Ilijinu objavu Izraelu i odgovor u 1. o kraljevima 18,21.38.39. Što se dogodilo?

.....

.....

Božanski čin spuštanja ognja s neba, udružen s Ilijinom proročkom porukom, dramatično je utjecao na Božji narod i naveo ga na pokajanje. A kao što se Izraelci nisu u potpunosti posvetili Bogu, i mi živimo u kulturama koje ne priznaju Boga kao Stvoritelja i Otkupitelja. Umjesto da služimo kao Božji svjedoci kako bismo druge potaknuli da Mu budu vjerni, mi često zaziremo od svojeg poziva i slijedimo vlastite želje kao nekada Izraelci. Bog nas upozorava da će nas postupanje po vlastitim željama dovesti do jada, patnje i konačno smrti. Ali ako budemo slijedili Njegov glas, "Jahve će te vodit bez prestanka, sitit će te u sušnim krajevima. On će krijepti kosti tvoje, i bit ćeš kao vrt zaljeven, kao studenac kojem voda nikad ne presuši" (Izaija 58,11).

Naša tjelesna narav gura nas, čak i podsvjesno, u pobunu protiv Boga. Koje odluke moramo donijeti da ne bismo podlegli toj svojoj naravi?

NADA U IZGNANSTVU

“Jahve, Bog njihovih otaca, slao je k njima zarana svoje glasnike, slao ih svejednako, jer mu bijaše žao svojega naroda i svojega Prebivališta.” (2. Ljetopisa 36,15)

Nakon Ilije, Bog je slao brojne proroke da tješe, upozoravaju i poučavaju Njegov narod, ali kraljevstva Izraela i Jude zapala su u takvu izopačenost da ih je Bog usporedio sa Sodomom i Gomorom (Izaija 1,9.10). Božji narod je postao ohol, pohlepan, idolopoklonički. Tlačili su svoje radnike, udovice, siročad i strance koji su im se obraćali za pomoć. (Vidi Božji odgovor na propuste Izraela u Izaiji 58.) Konačno, Bog je osudio Izrael na asirsko ropstvo (2. o kraljevima 17,1-6), a Judu na progonstvo u Babilon (2. o kraljevima 24-25).

Premda je Bog kaznio svoj narod, nije ih ostavio same u izgnanstvu. I dalje im je slao proroke, kao što su Ezekiel i Daniel, da im pruže nadu u budućnost.

Pročitajte Izaija 59,1-4; Nehemija 9,30. Što je tu rečeno što vrijedi za sva vremena?

Kroz čitavu svoju povijest Izrael i Juda trpjeli su posljedice grijeha. Time što su odbacili Boga, napustili su sigurnost Njegove skrbi i navukli na sebe Njegovu osudu. Bog ne podnosi tlačenje i idolopoklonstvo, ali ih nije poslao u izgnanstvo odmah, prvi put kad su sagriješili. Bog se trudio oko svojeg naroda zalažući se preko svojih proroka da se pokaje i da Mu se vrati. Međutim, narod je odbio poslušati. Pravo je čudo koliko je dugo Gospodin nastojao odvratiti svoj narod od njihovih grijeha. Tijekom mnogih stoljeća, preko brojnih proroka, slao je upozorenje za upozorenjem nastojeći doprijeti do njih.

Sam Isus je to najbolje izrazio: “Jeruzaleme, Jeruzaleme, što ubijaš proroke i kamenuješ one koji su ti poslani! Koliko puta htjedoh skupiti tvoju djecu kao što kvočka skuplja svoje piliće pod krila, ali vi ne htjedoste!” (Matej 23,37) Pa ipak, čak ni u izgnanstvu Bog nikad nije ostavio svoj narod bez nade. Usprkos njihovim stalnim promašajima, Bog je obećao: “Ali će doći Otkupitelj Sionu, i onima od sinova Jakovljevih koji se obrate od svog otpadništva.” (Izaija 59,20)

Razmišljajte o vjernosti koju je Bog pokazao čak i kad se Izrael odvratio od Njega. Na koji ste način vi doživjeli Božju ljubav u vlastitom životu? Gdje biste sad bili da On nije tako strpljiv i pun ljubavi?

PROROK ZA VRIJEME ČEKANJA

Pročitajte Otkrivenje 1,1-3. Što je Ivan trebao učiniti?

.....

.....

.....

Rani kršćani živjeli su u iščekivanju Isusovog obećanog povratka. Apostol Ivan je gledao kako Isus uzlazi na oblacima i čuo je objašnjenje anđela da će se On i vratiti na isti način (Djela 1,10.11). Rana Crkva se tada suočila s nepoznanicom. Da, Isus je rekao da će se vratiti, ali kada?

Dok je bio u izgnanstvu na otoku Patmosu, Ivan je pisao o Isusovom obećanom drugom dolasku: "Evo dolazi u pratnji oblaka! I vidjet će ga svako oko, i oni koji su ga proboli." (Otkrivenje 1,7) Ivan je također primio opširno otkrivenje o događajima koji će označiti kraj vremena. Osim ohrabrenja i ukora za sedam crkava (Otkrivenje 2—3), ta otkrivenja obuhvaćala su viđenja suda (Otkrivenje 14,6-12), kraja svijeta (Otkrivenje 20), Kristovog drugog dolaska (Otkrivenje 14,14-16) i novog stvaranja svijeta (Otkrivenje 21—22).

Ivan se predstavio kao "brat vaš i sudionik nevolje, kraljevstva i ustrajnosti u Isusu" (Otkrivenje 1,9). On je znao što znači trpjeti ne samo muke iščekivanja, već i progonstvo koje prati objavljivanje Božje riječi i posjedovanje svjedočanstva Isusa Krista.

Kroz cijelo Otkrivenje Ivan biva pozivan da gleda, i nalaže mu se da zapiše to što je vidio. U posljednjem poglavlju on piše: "Ja sam, Ivan, ovo čuo i vidio." (Otkrivenje 22,8) Ivan je bio prorok-svjedok događaja posljednjih dana, zadužen da crkvama svojeg vremena objavi ono što mu je bilo pokazano u viđenju (Otkrivenje 22,16). On podsjeća na Ivana Krstitelja koji je u presudnom trenutku zemaljske povijesti najavio prvi dolazak Isusa Krista (Ivan 1,6-8).

I mi smo pozvani da svjedočimo kao Ivan. I mi se također moramo držati Isusovog svjedočanstva (Otkrivenje 19,10) — svjedočanstva koje je On dao o sebi preko proroka. Možda ne dobivamo viđenja kao Ivan, ali možemo strpljivo čekati Kristov povratak dok svjedočimo o Njegovom djelovanju u našem životu i pratimo znakove koji pokazuju da se naše izbavljenje približava.

Razmislite o svemu svjetlu koje nam je dano. Koje odgovornosti počivaju na nama jednostavno zato što nam je tako mnogo dano?

PROROČKI GLAS

Bog je uvijek komunicirao s ljudima preko svojih proroka. To posebno vrijedi za ključne trenutke u povijesti. Zar onda nije logično očekivati da će Bog govoriti svojem narodu i na kraju vremena?

Kada su mileritski adventisti doživjeli "veliko razočaranje" 22. listopada 1844., Bog je pozvao Ellen Harmon [White] u proročku službu i dao joj poruku za razočarane vjernike. Njezino prvo viđenje trebalo im je pružiti utjehu u njihovom očaju.

Još jedna važna prekretnica bila je početak adventističke nakladničke djelatnosti i službeno organiziranje adventista svetkovatelja subote u vjersku denominaciju. Preko svojih publikacija i evandeoskog rada, ti sabatarijanci su do 1860-ih godina brojčano narasli na nekoliko tisuća članova. Trebali su se organizirati da bi uspješnije objavljivali vijesti trojice anđela (Otkrivenje 14,6-12). I dok su se neki protivili organizaciji, Bog je upotrijebio Ellen G. White da podupre taj korak. Dana 21. svibnja 1863. godine službeno je osnovana Crkva adventista sedmoga dana.

Iste godine Bog je upotrijebio dar proroštva da potakne zdravstvenu reformu među vjernicima. Većina adventista nije bila dobrog zdravlja niti je vodila zdrav život. Ali preko dva opsežna viđenja Ellen G. White iz 1863. i 1865. godine, taj smjer je promijenjen. Adventisti sedmoga dana postali su zagovornici zdravlja i zdravog načina života.

Od 1870-ih do 1890-ih godina, Ellen G. White je dala veliki doprinos razvoju adventističkog odgojno-obrazovnog sustava. Njezina filozofija sveobuhvatnog (holističkog) odgoja i obrazovanja (akademskog, praktičnog i duhovnog) postupno je usvajana i primjenjivana. Kao što je sama isticala: "Pravi je odgoj više od svladavanja određenog nastavnog programa, više od pripremanja za sadašnji život. On se bavi cijelim čovjekovim bićem i odnosi se na cijelo razdoblje njegovog postojanja. Odgoj znači skladno razvijanje tjelesnih, duševnih i duhovnih snaga." (*Odgoj*, str. 13; u izvorniku 13)

Tijekom 1880-ih Ellen G. White je odigrala ključnu ulogu u postizanju ravnoteže u adventističkoj teologiji spasenja. Naglašavala je važnost Božje milosti i opravdanja vjerom u okviru jedinstvenog adventističkog naglaska na Zakon. Od 1901. do 1903. godine pomagala je u reorganizaciji crkvenog ustroja kako bi se unaprijedila misija Crkve u svijetu.

Ukratko, ne bi bilo Crkve adventista sedmoga dana kakvu danas poznajemo bez službe Ellen G. White. Ona je bila Božji glasnik u presudnim trenucima.

Da biste saznali više, posjetite internetsku stranicu: <https://whiteestate.org/absq/11>.